

taler en Arbejdsgiver aarlig for hver Arbejder til Forsikring 25 Kr., i Danmark kun 5 Kr. Jeg behøver ikke i Anledning af de Bemærkninger, der er fremkommet fra det ærede Medlem Hr. Sven, at sige, at jeg er ganske uenig med ham i hans principielle Bedømmelse af Arbejdsgivernes og Virksomhedernes Stilling overfor Spørgsmaalet om Forpligtelse til at yde Støtte til Understøttelse af arbejdsløse. Det er unødvendigt, ogsaa fordi jeg ser af Bemærkningerne, at den højtærede Regering er af ganske samme Opfattelse som vi fra vor Side, nemlig at hele det Produktionssystem, den nuværende Samfundsordning hviler paa, medfører saadanne Svingninger i Konjunkturerne og i Virksomhedernes Beskæftigelsesmuligheder, at Bedrifterne til Tider maa skyde en Del af deres Arbejdere ud til Dannelsen af den saa meget omtalte industrielle Reservearmé, og saa er det ogsaa rimeligt, at det Produktionssystem, der bygger paa en saadan Ordning, selv er med til at betale Omkostningerne derved.

Hvis man gik til den Ordning, jeg her nævner, vilde det have til Følge, at paa dette Lovforslag vilde der — jeg regner her med Ministeriets Opgørelse i Bemærkningerne, for naar man sammenligner, maa man sammenligne paa samme Grundlag — kunne spares for Staten 4 Mill. Kr. om Aaret, samtidig med at hele den nuværende Ordning blev opretholdt ubeskaaret, og man kunde maaske gaa til, at Kommunernes Tilskud til ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse nedsattes fra $\frac{1}{3}$ til $\frac{1}{4}$ af den samlede Understøttelse. Det er noget, man kunde overveje.

Jeg vil dog gerne hertil endnu føje, at naar vi mener, det nuværende Arbejdsgiverbidrags Størrelse kan opretholdes, fastholder vi dog samtidig det Synspunkt, vi tidligere har gjort gældende med Hensyn til Arbejdsgivernes Bidrag, ikke blot at der, som den højtærede Minister har nævnt, er visse Arbejdsgivere, der retteligt burde fritages — han nævnte Skoler og forskellige andre Eksempler —, men at de helt smaa Bedrifter ingen naturlig Tilknytning har til hele Arbejdsløshedsordningen ud fra de principielle Synspunkter, vi maa anlægge derpaa, og at vi derfor ønsker, at de helt smaa Bedrifter med nogle ganske faa Arbejdere bliver fritaget for at bidrage til Arbejdsløshedsfonden.

Jeg vil gerne endnu tilføje den Bemærkning, at det er jo vel nok en almindelig Mening i alle Kredse her i Landet, at naar den højtærede Indenrigsminister af den, som jeg altsaa formoder for Tiden stærkere

Mand i Ministeriet, er blevet ledet til at fjerne den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, er det sket ud fra den Opfattelse, at først naar man faar en saadan Tilstand, at al Understøttelse er frataget de arbejdsløse, vil der være Mulighed for de Lønnedsættelser i Erhvervslivet, som man har talt om, først da vil der være lagt en Bombe under Lønoverenskomsterne. Jeg vil gerne overfor en saadan Opfattelse, som det altsaa er den almindelige Mening næres af Ministeriet, sige, at vi tror ikke paa, at det rigtige Lønniveau i Danmark kan fremskaffes ved Sulten som Forbundsfælle, og jeg vil gerne føje til, at vi tror ikke, det er forsvarligt, at en Regering, som den nuværende, søger at anvende sin Myndighed til at hindre Indgaelsen af Lønoverenskomster. Det er jo kendt af alle, at var Regeringens Raad til Arbejdsgiverne blevet fulgt for et Par Maaneder siden, havde vi nu været ude i en forbitret Kamp mellem alle Landets Arbejdsgivere og Arbejdere, vel nok den største Ulykke, der kunde ske, om den var indtraadt midt i det øvrige Sammenbrud under Krisen, en Arbejdskamp, hvis Udfald ingen kendte, men hvis Resultat man i alt Fald kan sige vilde være blevet det, at Magten var blevet det afgørende, og at den Part, der fik Foden paa sin Nakke, herefter vilde tænke paa Revanche, saa snart Lejlighed dertil var inde. Jeg siger overfor den Tendens, Regeringen her har vist, overfor de Udtalelser, som Indenrigsministeren har fremsat offentligt om hele dette Forhold, da Overenskomstforhandlingerne begyndte, at en saadan Tilstand kan vi ikke have her i Landet, at naar vi f. Eks. har en socialdemokratisk Regering, det da skulde kunne tænkes, at den offentligt sagde til Arbejderne: I maa forlange mere end det, I er rede til at indgaa paa, eller at en konservativt præget Regering skulde sige til Arbejdsgiverne: I maa ikke give saa meget, som I nu er inde paa! Det kan ikke være andet, end at Indgaelsen af Lønoverenskomster maa overlades til Erhvervene selv. Først naar der er opstaaet Kampe om Lønnen, der forstyrrer Samfundets Fred, har Staten Ret til at gribe ind deroverfor. Overfor Lønoverenskomster har Rigsdagen og Regeringen efter min Mening ikke andet at gøre end at gaa ud fra, at Arbejdsgiverne, naar de slutter en Overenskomst, maa mene, at de slutter den paa et forsvarligt Grundlag. Jeg vil for Resten gerne her sige, at ingen har stærkere end Arbejdsgiverforeningens nuværende Formand, Hr. Langkjær, fastslaaet, at det netop er Arbejdsgivernes samfundsmæssige Op-